

CHARLOTTE
BETTS

Prieskonių pirklio žmona

Alma littera

1 skyrius

Londonas, 1666-ųjų rugpjūtis

Vasara buvo alinamai karšta ir beveik be lietaus, kuris nuplautų dulkes ir išsklaidytų troškų dvoką. Ne aš viena laukiau jos pabaigos. Miestas buvo įkaitęs ir perdžiūvęs it parakinė. Žmonės gelbėjosi slėpdamiesi šešėlyje – pritilę kažko laukė.

Putlutė, blyškaus dailaus veido motušė Finč su dviem bičiulėmis padrikai aptarinėjo Laivyno gatvės vaistinę užgriuvusias bėdas ir skandalingą kaimynų, prancūzų katalikų, elgesį. Mums po kojomis ribuliavo klareto, purpuro, aitriai geltonos ir sodriai mėlynos spalvos damasto atraižos salono sienoms apmušti ir turkiškas kilimas, kurį manufaktūros pirklys jai paliko, kad apsispręstų, ar pirkti.

Prie lango įkyriai zyzė musė, o lengvas vėjelis atpūtė įkaitusių gatvės griovių tvaiką, sumišusį su pūvančių žuvų dvoku, sklin-dančiu iš Bilingsgeito. Netylantis ratų dardėjimas Lombardo gatvės grindiniu neapsakomai erzino.

Kankino kaitros sukeltas galvos skausmas, nuo kurio negelbėjo nė levandų aliejus, o gyvas ponių pokalbis mane veikė it vis atsiritančios ir užliejančios šiltos jūros bangos. Mintimis siekdama ištrūkti iš troškaus salono, vėl pasinėriau į ilgai puoselėtas svajones turėti savo namus. Atrodė, kad pagaliau po ilgų vienvės ir vargo paženklintų metų mano troškimui netrukus bus lemta išsipildyti.

– Ketrina? – motušė Finč sugražino į tikrovę, paliesdama man ranką. – Mano sūnaus žmonelė *nepataisoma* svajotoja, – paaiškino poniai Spolding.

Ponia Spolding smarkiai įraudusiais skruostais gaivinosi išskleista vėduokle. Po kambarį pasklido įsisenėjusio prakaito tvaikas.

– Argi ją galima kaltinti? Ta nepakeliama kaitra siaubingai vargina.

Čiupinėdama purpuro spalvos damasto atraizą, motušė Finč svarstė:

– Prabangus, ar ne?

– Gal tik kiek per tamsi spalva? – išdrįsau suabejoti.

– Niekai! – čia pat atrėmė anyta. – Tokius pat apmušalus mačiau pas Loderdeilo kunigaikštienę, o ji garsėja nepriekaištingu skoniu. Be to, kraštai bus apsiūti geltonais kutais.

– Kaip aš jums pavydžiu, – meilikavo ponია Bakli.

– Tada nutarta, – patenkinta ištarė motušė Finč.

Kol ponios liežuvavo, laikrodis ant židinio atbrailos ritmiškai tiksėjo, it širdis, skaičiuojanti sekundes. Mintyse savęs klausiau, kiek gi valandų aš jau praleidau svetimuose namuose, šitaip klausydama laikrodžio tiksėjimo? Kada gi tai baigsis? Ir ne dėl to, kad vyro tėvai man būtų buvę negeri. Bėda, kad šis netikrumo jausmas dėl buvimo su svetimais man virto amžinybe. Septynis mėnesius ištekėjusi, o šešis iš jų vyro nėra šalia.

Priėjau prie lango ir priglaudžiau sopančią kaktą prie rėmo. Nubraukusi nuo stiklo dulkes, žiūrėjau į žmones. Jie lėtai (kaip polaidžio upeliai žiemą) slinko gatve, laikydamiesi arčiau sienų, kad apsisaugotų nuo saulės spindulių.

Skimbčiodama indais, Besė įnešė arbatos padėklą. Jos šurkštūs plaukai buvo prisigėrę virtuvės riebalų kvapo, o ties pažastimis pastebėjau drėgnus prakaito dėmių pusrutulius. Nuovargio paženklintais judesiais ji padėjo ant stalelio arbatinuką, šaukštečius, dailučius porceliano puodelius ir medumi pašlakstyta imbierinį pyragą.

Motušė Finč ėmėsi brangių arbatžolių dėjimo į puodelius ritualo, užplikydama jas karštu vandeniu. Būdama klestinčio pirklio žmona, ji kaipmat pasičiupo arbatos vakarėlių madą, karalienės

nusižiūrėtą Portugalijoje. Motušė Finč visad ieškojo naujų būdų padaryti įspūdį savo turtingoms draugėms.

– Berniukas iš gatvės atnešė laiškeli, – tarė Besė, iš kišenės išsitraukdama sulankstyta popieriaus lapelį.

Motušė Finč ištiesė ranką.

Besė papurtė galvą.

– Laiškelis poniai Robert.

– Man? – nusistebėjau. Nei draugų, nei giminių, kurie man siuntinėtų laiškelius, neturėjau. Išlanksčiau tą popieriaus lapelį, ir kraujas plūstelėjo man į skruostus. „Konstantinopolio rožė“ įplaukė į uostą, ir ilgas laukimas beveik pasibaigė.

Murmtelėjusi atsiprašiau motušės Finč ir jos draugių, išsmukau iš salono ir nubėgau laiptais žemyn, kol anyta manęs nesusistabdė. Po šešis mėnesius trukusio plaukiojimo vyras pagaliau grįžta pas mane. Dėl šio vyro, kurio beveik nepažinojau, aš ir nuogąstavau, ir jaudinausi. Į jį buvau sudėjusi visas savo viltis – turėti šeimą ir nuosavus namus. Šito aš troškau dar nuo tada, kai netekusi tėvų buvau išsiųsta gyventi su nekenčiama teta Merse.

Skubėdama Lombardo gatve, jaučiau kaitra alsuojantį grindinį ir pastatų sienas. Musių nutūptos dvokiančio purvo ir šiukšlių sankaupos trukdė tekėti vandeniui grioviuose, per kuriuos teršalai buvo šalinami iš miesto gatvių. Kojomis kėliau dulkių debesis, ir ant sijono apačios atsirado tamsus apvadas.

Kelkraštyje stabtelėjau, leisdama pravažiuoti sunkiai prikrautam vežimui. Kitoje gatvės pusėje iš šešėlio išniro vyras ir žengė į saulėkaitą. Jis dėvėjo skrybėlę su plunksnomis, žalsvai mėlynos spalvos plačiaskvernį švarką ir marškinius, puoštus baltais mežginiais. Atrodė gaivus it kalnų upelis. Vienoje rankoje turėjo ilgą lazdelę su sidabrinu bumbulu, o kitoje spaudė raižyto stiklo buteliuką. Jis ėjo lėtai, o tai visai suprantama tokiam karštyje, bet kiek stebino jo neryžtingumas ir laikysena, kai jis sau priešais lengvai mojavo lazdele.

Viskas nutiko taip greitai, kad vėliau, kai bandžiau prisiminti, kaip viskas buvo, reikėjo smarkiai pasistengti. Mačiau, kaip vyras

staiga sustojo ir pakreipęs galvą į šoną sukľuso. Tada pasigirdo sparčiai besiartinančios kariatos ratų dardėjimas. Ji lėkė beprotišku greičiu.

Du juodi arkliai, skeldami kanopomis žiezirbas, tempė pavojingai siūbuojančią karietą. Prie jos stogo prispaudęs vadeliotojas iš paskutiniųjų bandė suvaldyti pašėlusius žirgus, o jiems iš paskos lėkė pulkas vambrijančių ir urzgiančių benamių šunų.

Vyras žalsvu švarku atsidūrė kariatos kelyje.

Apimta siaubo, riktelėjau:

– Saugokitės!

Tikėjau, kad atšoks į šalį, bet jis sustingo, tarsi negalėtų pajudėti iš vietos. Šokau į kitą gatvės pusę ir ištiestomis rankomis pastūmiau. Taip netikėtai partrenktas, vyras sudribo kaip maišas.

Oro banga man kilstelėjo plaukus, kai apsiputoję arkliai prašvilpė pro šalį, keldami debesis dulkių.

Vos atgaudama kvapą, prispaudžiau ranką prie krūtinės.

Tuo metu vyras bandė atsistoti. Jo elegantiškas brokato švarakas buvo purvinas, o baltų mezginių rankogaliai juodi nuo dulkių. Gražiu veidu vingiavo kraujo srovelė.

– Esu jums be galo dėkingas, – prabilo vyras. Jo balso tembras buvo žemas ir malonus. Pamačiau, kad jis labai aukštas. Turbūt daugiau nei šešių pėdų ūgio.

Ir tada pajutau kerinčių kvėpalų dvelksmą, pasklidusį troškiamame ore. Jų gairius kvapas man priminė auštančios pavasario dienos gairę. Ant grindinio atsirado tamsi dėmė, o saulėje kaip deimantai pažirusios tviskėjo stiklo šukės.

– Sudužo jūsų buteliukas, – pasakiau.

Vyras nusibraukė nuo veido šviesius vešlius plaukus. Jo pirštai virpėjo, bet veidas atrodė ramus.

Kai pasilenkiau jo plačiakraštės skrybėlės, vėl padvelkė maloniais kvėpalais. Tas pudros ir kažko salsvo aromatas man priminė lietaus primirkusias našlaites, žydinčias upės pakrantės samanose.

– Buteliuke buvo kvėpalai?

– Taip.

– Kerintis kvapas. – Jo akys buvo skaidriai žalios spalvos, bet jis tarsi žvelgė kažkur pro šalį. Toks nemandagus elgesys mane suerzino. Pagalvojau, ar ne tuštybės vedamas jis pasirinko švarką, taip tobulai derantį prie akių spalvos.

– Bijau, kad klientas bus nepatenkintas, – vėl prabilo vyras. – Kaip tik nešiau tuos kvėpalus į Bišopsgeitą, – vyras nežymiai linktelėjo galvą. – Geibrielis Hartas, parfumerininkas, jūsų paslaugoms, panele...

– Ponia Finč. Ketrina Finč.

– Finč? Iš to prieskonių pirklio Finčo Lombardo gatvėje šeimos?

– Taip, – padaviau jam skrybėlę, bet Hartas jos nepaėmė. Suglumau. Jaučiausi kvailai, stovėdama su jo skrybėlė rankoje.

– Pamečiau lazdelę, – pasakė jis. – Gal malonėtumėte jos man paieškoti?

Suirzusi, kad pats nepabandė susirasti, apsidairiau ir pamačiau ją ant žemės už poros metrų, bet ir lazdelės jis nesiteikė iš manęs paimti.

– Jūsų lazdelė, pone!

– Dėkui. – Hartas lėtai ištiesė ranką ir vedžiojo ją į šalis, kol pirštais užčiuopė lazdelę.

Tik tada susiprotėjau, kad jis aklas.

Turbūt išgirdo, kaip man staiga užėmė žadą, nes čia pat švelniai šyptelėjo.

– Man būtų liūdnai pasibaigę, jei nebūtumėt atskubėjusi į pagalbą.

Susigėdusi, kad be reikalo susierzinau, pasakiau:

– Turiu ir jūsų skrybėlę. – Jis lengvai ranka palietė ją ir paėmė iš manęs. – Jūsų skruostas kruvinas. Gal nuvalyti?

– Prašyčiau. Jūs nepaprastai maloni.

Kiek sutrikusi dėl tokio artumo su nepažįstamu vyru, pasi-
stiebiau ant pirštų galiukų ir nuvaliau jam švariai nuskustą veidą savo nosinaite. Jo oda maloniai kvėpėjo citrininėmis mėtomis ir rozmariniais.

Keistai jaučiausi, taip iš arti į jį žiūrėdama ir žinodama, kad jis manęs nemato.

– Išsigelbėjot tik per plauką. Pamačiusi į jus lekiančius žirgus, išsigandau, kad nutiks blogiausia.

– Jei būčiau juos matęs, ko gero, irgi būčiau išsigandęs. – Jis nusišypsojo, tarsi būtų šmaikščiai pajuokavęs.

– Gal jus palydėti? – pasisiūliau.

Šypsena jo veide sustingo.

– Dėkui. Ne.

– Patyrėt sukrėtimą...

– Aš kuo puikiausiai ir pats grįšiu į savo namus Kovent Gardene. Ačiū.

– Juk tai kitame miesto gale!

– Jūsų tiesa, – linksmi pritarė, – bet su šia lazdele aš jau daugel metų be vargo susirandu kelią. Dėkui jums už gerumą, ponias Finč. – Vyras nusilenkė man ir nuėjo, lengvai priešais save siūbuodamas lazdele. Kiek paėjęs stabtelėjo ir atsigrįžo. – Ponia Finč?

– Ką, pone?

Jis dvejojo.

– Ar galėtumėt man nupasakoti, kaip atrodot?

– Kaip atrodau? – jo prašymas nustebino.

– Prašom atleisti. Iš balso sprendžiu, kad esat jauna, o iš lengvų ir greitų žingsnių – kad esat nedidukė ir smulkaus sudėjimo. Vis dėlto man magia sužinoti, ar jūs šviesiaplaukė, ar brunetė.

Įsmeigiau į jį akis, bet jo veidas neatspindėjo jokių emocijų. Šiaip prašymas lyg ir buvo mandagus.

– Gerai, pone. Mano tamsūs plaukai, rudos akys ir šviesi oda.

Jo nematančios akys žvelgė kažkur man pro kairįjį petį.

– Ačiū, – padėjo. – Dabar jau turiu mintyse jūsų paveikslą. – Dar po akimirkos jis ryžtingai linktelėjo. – Tikiuosi, galvos skausmas netrukus praeis.

Iš kur jis sužinojo, kad man skauda galvą? Sumišusi stovėjau našlaitėmis prakvopusiame ore ir žiūrėjau, kaip jo lieknas siluetas tolsta ir prapuola minioje.

Jam nuėjus, įsikišau suglamžytą nosinę į kišenę ir, pažvelgusi į pono Finčo laiškėlį, sugrižau prie savo reikalų.

Paskubom leisdamasi Fiš Hilu, pajutau lengvutį dvelktelėjimą, kuris tolydžio stiprėjo man įsukus į judrią Temzės gatvę. Aplenkiau vežimą, kurio vadeliotojas triukšmingai ginčijosi su vežimaičio, prikrauto malkų, savininku. Braudamasi pro anglininkus, pardavėjus, ore nardančius žuvėdrų būrius ir pokalbių įvairiomis kalbomis nuotrupas, siaura gatvele išėjau į Tauerio doką, iš kur rytinė upės pakrantė man buvo kaip ant delno.

Artinantis potvyniui, upėje knibždėjo laivų, baržų ir valčių, gabenančių keleivius iš Greivsendo į miestą. Iš rytų papūtė gailaus sūroko vėjelio gūsis. Praėjusi pro muitinę, kur jau buvo prišvartuoti keli laivai, pasukau į Vigins Ki. Širdis suspurdėjo krūtinėje, kai priešais save pamačiau į viršų šaunančius „Konstantinopolio rožės“ stiebus. Jūreiviai siuvo aukštyn žemyn laivo trapais, nešdami ant pečių krepšius su prekėmis. Vėjas plakėsi į suskleistas bures, plaikstydamas ant aukšto stiebo iškeltą vėliavą.

Degdama nekantrumu stovėjau krantinėje. Markstydamasi nuo akinamos saulės, žvilgsniu „Rožės“ denyje ieškojau Roberto. Jo nepamačiau, todėl atsargiai laviruodama, kad nesuklupčiau ant krantinėje išsiraizgiusių virvių, pasukau į pono Finčo sandėlį.

Ten mane pasitiko raštininkas Metju Lantas.

– Ar ponas Finčas čia?

Metju nusišluostė nosine strazdanotą veidą ir galvos linktelėjimu parodė į kontorą.

Žvilgtelėjusi pro atviras duris, pamačiau uošvį, sėdintį prie rašomojo stalo. Jo perukas buvo užmestas ant gaublio, o įraudęs veidas blizgėjo nuo prakaito.

Jis pažvelgė į mane ir sušuko:

– Ketrina, mieloji!

– Ačiū, kad pranešėt apie „Konstantinopolio rožės“ atvykimą.

– Žinojau, kad nekantrauji pamatyti savo vyrą.

Stengdamasi prisiminti, kaip Robertas atrodo, nudūriau akis į batelius.

– Būdama pirklio žmona, turėsi priprasti prie ilgų išsiskyrimų. Bet niekis. Netrukus susilauksite vaikų, ir tau nebus kada nuobodžiauti, – protino uošvis.

Pajutau, kaip skruostus užlieja raudonis.

Išvydęs, kad susidrovėjau, ponas Finčas meiliai šyptelėjo.

– Kai motušė Finč susilaukė Roberto ir Saros, mėnesiai, kuriuos aš praleisdavau plaukiodamas jūrose, jai prabėgdavo greitai. Ji labai vaikais rūpinosi. Todėl gaila, kad šitaip susipyko su Sara, – atsidūšėjo Finčas. – Atvirai kalbant, aš visada ilgėsiuos kelionių. Gal ne tiek plaukiojimo, kiek galimybės aplankyti svečias šalis, pamatyti tenyščius žmones, atrasti dar neregėtų egzotiškų prekių.

– Nekantrauju išgirsti pasakojimą apie Roberto nuotykius, – mandagiai ištariau.

Nutaisęs sąmokslininko miną, Finčas palinko į priekį.

– Žiūrėk, neprasitark mano žmonai. Tai va: per šią paskutinę savo kelionę aš padariau rizikingą statymą.

– Rizikingą statymą?

– Šiaip esu gal net perdėtai atsargus, bet šįkart investavau visus asmeninius pinigus iki paskutinio fartingo, taip pat tavo kraitį, be to, įtikinau prisidėti visus savo draugus ir pažįstamus. Kai jau visos prekės bus parduotos, perduosiu firmą Robertui. Atėjo laikas užleisti vietą jaunam ir energingam, kad žengtų pirmyn. – Ponas Finčas patapšnojo man per ranką. – Grįžk namo, brangute. Robertas dar laive, prižiūri krovos darbus.

– Gerai, bet...

– Nereikia jam dabar trukdyti, bet pažadu, kad iki vakarienės sugrįšime.

Kiek nusivylusi, bet ir palengvėjusia širdim dėl to, kad susitikimas su Robertu atidedamas, pasukau atgal į Finčų namus.

Oranžinis saulės kamuolys jau leidosi už Šv. Pauliaus katedros bokštų, ir apačioje pasigirdo balsai. Mudvi su motuše Finč, sėdėdamos salone, kiekviena prie savo siuvinio, klausėmės laikrodžio, lėtai mušančio valandas. Aš triskart keičiau sukneles ir du kartus persimoviau kojines. Pasipudravau nosį, o ispaniško karmino, kad parausvinčiau skruostus, man nė neprireikė.

Burna perdžiūvo, kai klausiausi nuo laiptų atsklindančių mano vyro žodžių.

Prasivėrė durys, ir į kambarį įžengė ponas Finčas, lydimas kresno savo sūnaus Roberto. Jų garsus juokas užpildė visą elegantiško salono erdvę.

– Ketrina, brangute, štai tavo vyras, – ištarė ponas Finčas, plačiai man nusišypsojęs.

Motušė Finč pribėgo prie Roberto ir jį apkabino. Tokio švelnumo jos akyse nebuvau mačiusi nuo tada, kai Robertas išplaukė.

– Sveikas sugrįžęs namo, mielasis.

Mudu su Robertu droviai susižvelgėme. Dabar jau prisiminiau jo smakro liniją, užbręžtą kiek aštriau negu tėvo. Jo oda buvo nurodinta Turkijos saulės, o rusvi plaukai kiek pašviesėję. Jis tiriamai nužvelgė mane šaltomis pilkomis akimis, ir aš pasijutau nesmagiai, pagalvojusi, kad ir jis vargu ar prisiminė, kaip atrodau. Tada jis nusišypsojo. Vieno danties kamputis buvo nuskilęs, bet įdegsiame veide jo balti dantys atrodė gražiai.

– Ketrina, – bučiuodamas mane, prisilietė šiurkščiu skruostu. Nuo jo padvelkė degutu, dūmais ir prakaitu, sumišusiais su specifiniu jūros kvapu.

– Sveikas sugrįžęs namo, Robertai. – Po pažastim jis turėjo du paketus, ir man buvo smalsu, ką čia atvežė. – Kaip kelionė? – paklausiau. – Ar neteko susidurt su piratais?

– Tokių, kad neišsigąstų mūsų patrankų, nepasitaikė.

Nuo tos minties net krūptelėjau.

– O kaip „Konstantinopolio rožė“? – paklausiau kupina vilčių.
– Sandėlis iki pat lubų prikimštas gėrybių, – pasigyrė ponas Finčas. – Be to, Robertas atsigabeno ir labai ypatingų prekių.

Įtampa man po krūtine kiek nulsūgo. Nuo prekių, kurias Robertas įsigijo už mano kraičio pinigus, kokybės priklauso mu-dviejų ateitis.

Vieną iš paketų Robertas įteikė man.

– Čia tau, Ketrina.

Išvyniojau, ir ant grindų išslydo žvilgančio šilko atraiža. Šūktelėjusi iš susižavėjimo, pakėliau slidžią medžiagą. Topazo spalvos šilkas, persiliejantis samaninės žalios ir aukso atspalviais, išsiuvinėtas mažyčiais auksiniais povais. Pakreipus į vieną pusę, medžiaga atrodė žalia, o į kitą – gelsvo topazo.

– Nuostabi! – aiktelėjau.

– Rinkausi, kad tiktų prie tavo akių spalvos, – prisipažino Robertas.

– O čia tau, mama.

Išvyniojusi ji pamatė tamsiai mėlyną šilką ir apimta pasigėrėjimo puolė bučiuoti sūnų.

– Gal jau sėdam vakarieniauti? – paklausė ponas Finčas.

Aš žiūrėjau, kaip Robertas kerta šaltą jautieną su duona, o paskutiniai saulės spinduliai, dirščiojantys pro lango plyšį, atsispindi auksiniais žybsniais ant jo peilio. Pasakodamas apie savo kelionės nuotykius, jis pastebimai įsiaudrino.

– Jei manot, kad pas mus taip jau karšta, tai dėl to, kad nebuvot su manim Alepe ar Smirnoje. Tiesiai virš galvos pakibusis deginanti saulė varo iš proto. Konstantinopolyje pradėjau, kaip vietiniai, vilkėti turkiškus drabužius ir įsitikinau, kad taip iš tiesų patogiau. Gal ir namie, kol tokie karščiai, verta pabandyti? – erzino Robertas.

– Įsivaizduoju, koks sekmadienį bažnyčioje kiltų sąmyšis! – nusijuokė motušė Finč.

– Atgabenu jums Damasko razinų pudingui ir marokietiškos odos tėvo krėslui pertraukti.

– O dar? – ryžausi paklausti.

– Gali būt rami, – tikino ponas Finčas, – aš kruopščiai patinkrinau visas Roberto įsigytas prekes. Tavo kraičio pinigai išleisti protingai, ir pamatysi, kad neilgai trukus pradėsim skaičiuoti pelną.

– Vis dėlto, kiek reikės laukti?

– Kokia tu nekantri! – pilkose pono Finčo akyse suspindo linksmi žiburiukai. – Ar tau pas mus taip prailgo?

– Ne! Jūs buvot man tokie geri...

– Ką jau ten. Dar prisimenu, kaip mums ką tik susituokus žmona trokšte troško kuo greičiau palikti mano tėvo namus ir įsikurti atskirai.

– Nėra jokio reikalo taip skubėti, – atrėmė motušė Finč. – Juk Robertas ką tik grįžo ir norėtusi juo pasidžiaugti, kol dar nepradėjo rimtai galvoti apie savo naujus namus.

Paskubom nudūriau akis į stalą, kad ji nepastebėtų nerimo mano žvilgsnyje. Labiau už viską troškau turėti nuosavus namus.

– Šiaip ar taip, – dėstė ponas Finčas, – laikysime prekes sandėlyje ir pardavinėsime po truputį, kad neužverstume jomis rinkos.

Gerklėje man įstrigo gumulas. *Ar ilgai užtruks?*

– Ko taip išsigandai, Ketrina? – ponas Finčas uždėjo man ant rankos sunkų delną. – Jau galit pradėti dairytis nuomojamo namo, o kai rasit tinkamą, nupirksiu jums baldus ir padėsiu įsikurti.

– Ačiū, pone Finčai! – pabučiavau jį iš nuo prakaito sudrėkusį skruostą, o jis ir vėl patapšnojo man per ranką.

– Mums atėjo laimingos dienos, – džiūgavo uošvis. – Sandėlis prikimštas rinktinio šilko, muskato riešutų, cinamono, gvazdikėlių, pipirų ir indigo. Kai mano laivas stovi saugiai priešvartuotas doke, esu ramus. Dabar jau galiu pamiršti slogius sapnus apie netikėtai užgriūvančias audras, laivo sudužimą ir piratus, persekiojusius mane kelias pastarąsias savaites.

Robertas plačiai nusižiovavo.

– Buvo sunki diena, žemė man vis dar linguoja po kojomis, – dirstelėjo akies kampučiu į mane. – Na bet šiąnakt jau miegosiu savo lovoje.

– Gal eikit gulti anksčiau? – šypsodamasis puse lūpų, ištarė ponas Finčas. – Spėju, judviem su žmona reikia apie daug ką pasikalbėti.

Man veidą užliejo karščio banga, aš nedrįsau pakelti į Robertą akių. Jau nebenorėjau likti viena su nepažįstamuoju, kuris yra mano vyras.

Robertas pasiėmė mūsų vyno taures ir pabučiavo motiną.

– Labanakt, mama. Gera vėl būti namuose.

– O mes džiaugiamės, kad sugrįžai, – motušė Finč papplekšnojį sūnui per skruostą.

– Labos nakties, – palinkėjau Finčams ir paskui Robertą išėjau iš kambario.

Metusi žvilgsnį pro praviras duris, pamačiau, kad ponas Finčas žmonai gudriai šypsosi.

Viršuje tarnaitės mums buvo paliktas ašotis šilto vandens. Robertas nusivilko marškinius ir, kol aš nusirengiau už širmos, apsiprausė.

Knebinėdamasi su naktinių marškinių kaspinais, giliai įkvėpiau, kad nusiraminčiau. Mes jau buvome kartu praleidę povestutinę naktį, bet likus mėnesiui iki kelionės Robertas buvo labai užsiėmęs, ir mums neliko laiko vienam kitą pažinti. Nors buvau visiškai nepatyrusi ir neturėjau motinos, kuri patartų, santuokinė pareiga man buvo staigmena, bet negaliu sakyti, kad nemaloni.

– Ketrina! – pašaukė Robertas.

Užsirišau kaspinus, paskui atrišau ir paleidau plaukus, kad kristų ant pečių. Neapgaudinėjau savęs, kad mūsų santuoka iš meilės. Finčai dairėsi nuotakos su geru kraičiu, kad galėtų plėsti verslą, o kai tetos Mersės teisininkas diskretiškai ėmė teirautis mieste tokių merginų, jie su didžiausiu džiaugsmu surengė mūsų susitikimą. Man būtų tikęs kad ir kuprius ar žvairas nykštukas –

troškau žūt būt ištrūkti iš niūrių, vienuolyną primenančių tetos namų Kingstone.

– Ketrina! – vėl pašaukė Robertas.

Lėtai išėjau iš už širmos.

Jis gulėjo lovoje ir žiūrėjo į mane.

– Ateik, – sušnibždėjo.

2 skyrius

Kitą rytą nubudau anksti. Robertas išsidrėbęs gulėjo skersai lovos. Pasirėmiau ant alkūnės ir akimirką, kol jis nemato, žiūrėjau į savo vyrą. Jis tolygiai šnopavo, o viena saulėje nurudusi ranka nežymiai trūkčiojo, smakrą dengė tamsūs šereliai. Malonus, bet niekuo neišsiskiriantis veidas – nei gražus, nei bjaurus.

Pro langines įspindo saulė, bažnyčios varpinė išmušė valandą.

Robertas giliai įkvėpė ir sujudėjo. Paskui įsmeigė į mane mieguistas akis.

– Labas rytas, Robertai.

Tai, kas tarp mūsų buvo naktį, dėjosi tamsoje, o dabar, dienos šviesoje, aš vengiau pažvelgti jam į akis.

Jis nusižiovavo ir kasydamasis smakrą atsisėdo.

– Prieš man išplaukiant, mums pritrūko laiko kaip reikiant pabūti dviese, ar ne?

Papurčiau galvą.

– Pasitaikydavo naktį, – atviravo Robertas, – kad gulėdamas denyje ir žvelgdamas į žvaigždėtą dangų pagalvodavau apie tave, bet negalėdavau prisiminti tavo veido. Būdavo nesmagu.

– Man irgi taip buvo!

Robertas pabučiavo man ranką.

– Dabar aš jau namie, ir viskas bus kitaip.

Įtampa, kurią jaučiau pastaruosius kelis mėnesius, kiek atslūgo, ir aš jam nusišypsojau.

– Gal šiandien popiet užsuktum pas mane į sandėlį, Ketrina? – paklausė Robertas.

– Su didžiausiu malonumu.